Lietas Nr. C-02927-00
Lietas arhīva Nr. C-0003-14/17

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā, 2014.gada 13.maijā

Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesa, tiesnese Jolanta Zaškina, ar tiesas sēdes sekretāri Ilvu Rudovsku, piedaloties atbildētājam /pers. A/ un trešajai personai /pers. B/, izskatīja atklātā tiesas sēdē civillietu /pers. C/ prasībā pret /pers. A/ un /pers. D/ par tiesībām ievietoties dzīvoklī, īres līguma noslēgšanu, dzīvojamās telpas īres līguma atzīšanu par spēkā neesošu, dzīvojamās telpas īres līguma atzīšanu par spēkā esošu un lietošanas tiesību atzīšanu uz dzīvojamo telpu un /pers. A/ un /pers. D/ pretprasībā par dzīvojamās telpas lietošanas tiesību zaudēšanu un

konstatēja

Pamatojoties uz Rīgas pilsētas valdes 1993.gada 10.septembra lēmumu Nr.282 un Rīgas pilsētas TDP valdes 1992.gada 17.decembra lēmumu Nr.283 /pers. E/ un /pers. F/ 08.10.1993 Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs A/nostiprinātas īpašuma tiesības uz nekustamo /adrese/ (lietas 1.sējuma 58.lapa).

Pamatojoties uz 1993.gada 1.augustā noslēgto dzīvojamās telpas īres līgumu, minētā namīpašuma 11.dzīvoklis nodots /pers. G/ lietošanā. Līgums noslēgts uz laiku līdz 1994.gada 31.decembrim. Līguma 3.1.2.punktā puses vienojušās, ka līguma atjaunošanu noformē ar rakstisku papildu vienošanos (lietas 1.sējuma 10.-13.lapa).

/pers. C/, pamatojoties uz likuma „Par namīpašumu denacionalizāciju Latvijas Republikā" 12.pantu, likuma „Par namīpašumu atdošanu likumīgajiem īpašniekiem" 15. un 17.pantu, likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 29.panta 4. un 5.punktu un Civillikuma 7.pantu, cēlis prasību pret /pers. E/ un /pers. F/, lūdzot ievietot viņu dzīvoklī Nr.11, /adrese/, un uzlikt atbildētājiem pienākumu noslēgt ar viņu minētā dzīvokļa īres līgumu.

Prasības pieteikumā norādīts, ka dzīvokļa īrniece /pers. G/, ar kuru bija noslēgts dzīvojamās telpas īres līgums par strīdus dzīvokļa īri, 1995.gada 10.novembrī nomira.

Īres līguma termiņš ar /pers. G/ izbeidzies 1994.gada 31.decembrī. Saskaņā ar līguma 3.1.2.punktu īrniekam bija tiesības uz līguma atjaunošanu, noformējot to ar rakstisku papildu vienošanos. Šis īres līguma noteikums neticis izpildīts.

1998.gada vasarā prasījās veselības stāvokļa dēļ prasītājs pārcēlies uz dzīvi pie savas Jelgavā dzīvojošās māsas.

Veselības stāvoklim uzlabojoties, prasītājs vēlējies atgriezties dzīvot savā pieraksta vietā, taču atbildētāji bija nomainījuši mājas žoga vārtiņu atslēgu, liedzot prasītājam iespēju iekļūt dzīvoklī.

1999.gada 5.jūlijā atbildētāji patvarīgi uzlauzuši prasītāja īrētā dzīvokļa durvis un nomainījuši dzīvokļa durvju atslēgas. Tādējādi prasītājam tiekot liegta iespēja lietot dzīvokli, kurā viņš ir pierakstīts un par kura lietošanu viņš maksājot īres maksu.

2002.gada 30.aprīlī prasītājs iesniedzis prasības pieteikuma papildinājumus, kuros norāda, ka saskaņā ar likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 29.panta noteikumiem, ja īrnieks maksā īres maksu un maksu par pakalpojumiem, viņš saglabā savas īrnieka tiesības arī tad, ja nedzīvo dzīvoklī vairāk nekā 6 mēnešus pēc kārtas (lietas 1.sējuma 120.-121.lapa).

2008.gada 18.jūlijā prasītājs iesniedzis prasības pieteikuma papildinājumus, kuros, pamatojoties uz Civillikuma 7.panta otro daļu, 994.pantu un 1405.pantu, likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 9. un 10.pantu, lūdz atzīt par spēkā neesošu no tā noslēgšanas brīža 1993.gada 1.augustā noslēgto dzīvojamās telpas īres līgumu; atzīt par spēkā esošu 1984.gadā noslēgto īres līgumu, kas noslēgts starp /pers. G/ un 34.namu pārvaldi; atzīt prasītājam lietošanas tiesības uz dzīvojamo platību /adrese/. Uzlikt par pienākumu atbildētājiem noslēgt dzīvojamās telpas īres līgumu par dzīvokli Nr.11, /adrese/, prasītāja iesniegtajā redakcijā (lietas 2.sējuma 2.-5.lapa).

Prasības pieteikuma papildinājumos norādīts, ka /pers. E/ un /pers. F/ īpašumtiesības uz nekustamo īpašumu /adrese/, notipinātas zemesgrāmatā 1993.gada 8.oktobrī. Tādējādi saskaņā ar Civillikuma 994. un 1405.pantu 1993.gada 1.augustā noslēgtais dzīvojamās telpas īres līgums atzīstams par spēkā neesošu, jo to noslēgušas personas, kurām uz to nebija tiesību. Turklāt minēto līgumu ir parakstījis tikai /pers. E/.

Tātad uz šo dienu spēkā ir 1984.gadā noslēgtais īres līgums starp /pers. G/ un 34.namu pārvaldi. Diemžēl prasītāja rīcībā nav minētā līguma, tādēļ kā pierādījumu šāda līguma esamībai prasītājs iesniedz ar viņa kaimiņiem noslēgto līgumu.

Prasītājs ir īrnieces /pers. G/ ģimenes loceklis un bija pierakstīts dzīvoklī Nr.11, /adrese/, no 1948.gada līdz 1966.gadam. Pēc obligātā dienesta PSRS bruņotajos spēkos 1968.gadā prasītāja pieraksts tika atjaunots. 1999.gada 9.martā pēc mājas denacionalizācijas prasītāja pieraksts vēlreiz tika atjaunots mājas grāmatā sakarā ar pases maiņu.

1998.gada aprīlī prasītājs saslimis un viņam bija nepieciešama pastāvīga kopšana. Tādēļ pēc izrakstīšanās no slimnīcas viņš uz laiku tika pārvests uz māsas dzīvesvietu.

1999.gada pavasarī prasītājs atgriezās savā dzīvesvietā, bet atbildētāji viņu no dzīvokļa patvarīgi izlika.

Prasītājs regulāri maksā par dzīvokļa īri un komunālajiem pakalpojumiem, viņa prombūtne ir attaisnojama ar smago slimību.

Ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2001.gada 28.jūnija lēmumu atbildētājs /pers. E/ aizstāts ar viņa tiesību pārņēmējiem /pers. H/, /pers. I/ un /pers. J/ (lietas 1.sējuma 61.lapa).

Ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2002.gada 6.novembra lēmumu atbildētāji /pers. H/, /pers. I/ un /pers. J/ aizstāti ar atbildētāju /pers. D/ (lietas 1.sējuma 159.lapa).

Ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2013.gada 23.oktobra protokollēmumu atbildētāja /pers. F/ aizstāta ar /pers. A/ (lietas 2.sējuma 127.lapa).

Atbildētāji, pamatojoties uz likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 2.pantu, cēluši pretprasību, lūdzot atzīt, ka prasītājs ir zaudējis īres tiesības uz dzīvojamo platību /adrese/ un anulēt viņam dzīvesvietas reģistrāciju minētajā adresē (lietas 1.sējuma 164.-165.lapa).

Pretprasībā norādīts, ka ar /pers. G/ noslēgtā īres līguma termiņš izbeidzās 1994.gada 31.decembrī un netika atjaunots, neilgi pēc tam īrniece nomirusi. Prasītājs strīdus dzīvoklī nekad neesot dzīvojis. Pēc īrnieces nāves dzīvoklī pierakstītais prasītājs neesot vērsies pie namīpašniekiem ar lūgumu noslēgt ar viņu īres līgumu. Prasītājs pastāvīgi dzīvojis /adrese B/. Tā kā īres līgums, kas bija noslēgts ar /pers. G/, beidzies jau 1994.gada 31.decembrī, līguma termiņš netika atjaunots, tad ir atzīstams, ka prasītājs ir zaudējis dzīvokļa lietošanas tiesības, tādēļ viņa dzīvesvietas reģistrācija pēc šīs adreses ir anulējama.

Ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2004.gada 19.maija lēmumu lietā kā trešā persona pieaicināta strīdus dzīvokļa īrniece, ar kuru īres līgums noslēgts 1998.gada 1.decembrī, /pers. B/ (lietas 2.sējuma 71.un 74.-76.lapa).

Trešā persona sniegusi paskaidrojumus, kurus nosaukusi par prasības pieteikumu. Paskaidrojumos norādīts, ka 1998.gada 1.decembrī ir noslēgusi dzīvojamās telpas īres līgumu par dzīvojamās telpas /adrese/, īri. Pamatojoties uz šo līgumu, esot dzīvokli izremontējusi un dzīvojot tajā līdz pat šim brīdim. Trešā persona norāda, ka prasītāja apgalvojums, ka viņš strīdus dzīvoklī ir dzīvojis un pildījis īres līguma noteikumus, neatbilst patiesībai. Dzīvoklī līdz savai nāves dienai dzīvojusi tikai /pers. G/ un viņas mazdēls /pers. K/, kurš pēc studiju beigām nodevis dzīvokli namīpašniekiem. Atbrīvotais dzīvoklis, pamatojoties uz 1998.gada 1.decembrī noslēgto dzīvojamās telpas īres līgumu, tika nodots trešās personas lietošanā.

Neesot pamata atzīt par spēkā neesošu 1993.gada 1.augustā noslēgto dzīvojamās telpas īres līgumu, jo šis līgums tika noslēgts pēc izīrētāja un īrnieka brīvprātīgas vienošanās, tika abpusēji pildīts, par tā spēkā esamību, līguma puses nekādas pretenzijas necēla, izbeidzoties termiņam, tas netika atjaunots. Ņemot vērā minēto, neesot nekāda pamata atzīt par spēkā esošu 1984.gadā noslēgto līgumu, jo ir beidzis pastāvēt izīrētājs kā juridiska persona-padomju laikā dibinātā namu pārvalde, kā arī ir miris otrs līguma dalībnieks-īrnieks- /pers. G/ (lietas 2.sējuma 72.-73.lapa).

Prasītājs un atbildētājs /pers. D/ uz tiesas sēdi nav ieradušies. Par tiesas sēdi prasītājam un atbildētājam paziņots Civilprocesa likuma 56.panta piektajā daļā noteiktajā kārtībā, nosūtot pavēsti ierakstītā sūtījumā uz prasītāja un atbildētāja deklarētajām dzīvesvietām.

Tiesa uzskata, ka saskaņā ar Civilprocesa likuma 156.panta pirmo daļu lietu var izskatīt bez prasītāja un atbildētāja /pers. D/ piedalīšanās.

Tiesas sēdē atbildētājs /pers. A/ prasību neatzina, pretprasību uzturēja.

Trešā persona atbildētāju pusē izteica viedokli, ka prasība ir nepamatota, bet pretprasība pamatota un apmierināma.

Tiesa noklausījusies atbildētāja un trešās personas paskaidrojumus un pārbaudījusi lietā esošos rakstveida pierādījumus, uzskata, ka prasība ir noraidāma. Pretprasība daļā par dzīvojamās telpas lietošanas tiesību zaudēšanu noraidāma, bet daļā par dzīvesvietas reģistrācijas anulēšanu tiesvedība izbeidzama.

Par dzīvojamās telpas īres līguma atzīšanu par spēkā neesošu, dzīvojamās telpas īres līguma atzīšanu par spēkā esošu, lietošanas tiesību atzīšanu uz dzīvojamo telpu, pienākuma uzlikšanu noslēgt dzīvojamās telpas īres līgumu un prasītāja ievietošanu dzīvojamā telpā.

Prasītājs lūdz atzīt par spēkā neesošu starp namīpašniekiem un /pers. G/ 1993.gada 1.augustā noslēgto dzīvojamās telpas īres līgumu, pamatojoties uz Civillikuma 994.pantu, kurā noteikts, ka par nekustama īpašuma īpašnieku atzīstams tikai tas, kas par tādu ierakstīts zemes grāmatās.

Līdz ierakstīšanai zemes grāmatās nekustama īpašuma ieguvējam pret trešām personām nav nekādu tiesību: viņš nevar izlietot nevienu no priekšrocībām, kas saistītas ar īpašumu, un viņam jāatzīst par spēkā esošu visa uz šo nekustamo īpašumu attiecošās tās personas darbība, kura pēc zemes grāmatām apzīmēta par šā īpašuma īpašnieku. Tomēr viņam ir tiesība nevien prasīt atlīdzību par visu uz nekustamo īpašumu attiecošos agrākā īpašnieka ļaunticīgo darbību, bet arī prasīt, lai pēdējais sper visus nepieciešamos soļus nekustamā īpašuma pārejas ierakstīšanai zemes grāmatās (993. p. 1. d.).

Šo tiesību normu piemērošanu prasītājs saista ar apstākli, ka /pers. E/ un /pers. F/ īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu /adrese/, nostiprinātas zemesgrāmatā 1993.gada 8.oktobrī, tādēļ pēc prasītāja ieskata, minētās personas 1993.gada 1.augustā nebija tiesīgas rīkoties ar šo īpašumu, tajā skaitā arī slēgt līgumus par nekustamā īpašuma īri.

Tiesa uzskata, ka šāds prasītāja viedoklis ir nepareizs, jo /pers. E/ un /pers. F/ īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu /adrese/ ieguva denacionalizācijas, nevis atsavinājuma darījuma ceļā. Minētais fakts apstiprinās ar lietas materiālos esošo 1993.gada 12.janvārī izdoto denacionalizācijas apliecības kopiju (lietas 1.sējuma 147.lapa).

Saskaņā ar likuma „Par namīpašumu denacionalizāciju Latvijas Republikā" 4.panta ceturto daļu īpašuma tiesības apliecinošs dokuments ir namīpašuma denacionalizācijas apliecība par tiesībām uz namīpašumu, kuru izsniedz Tautas deputātu padomes izpildkomiteja (valde) saskaņā ar attiecīgo lēmumu par namīpašuma atdošanu natūrā. Zemesgrāmatu likuma 5.pantā teikts, ka lietu tiesības, kas pastāv uz likuma pamata (Civillik. 1477. p.), var arī nostiprināt zemesgrāmatās pēc to personu vēlēšanās, kam šīs tiesības pieder. Saskaņā ar Civillikuma 1477.pantu korroborācija nepieciešama tajos gadījumos, kad ar darījumu iegūst lietu tiesības uz nekustamo īpašumu. Lietu tiesības, kas pastāv uz likuma pamata, ir spēkā arī bez ierakstīšanas zemesgrāmatās.

/pers. E/ un /pers. F/ īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu /adrese/, pastāvēja uz likuma pamata, līdz ar to viņi bija tiesīgi rīkoties ar šo īpašumu, tajā skaitā noslēgt līgumus par šī īpašuma izīrēšanu, arī bez īpašuma tiesību ierakstīšanas zemesgrāmatā. Turklāt īres līguma puses šo darījumu tā darbības laikā nav apstrīdējušas, ir abpusēji pildījušas tā noteikumus. Līdz ar to prasība daļā par 1993.gada 1.augustā noslēgtā dzīvojamās telpas īres līguma atzīšanu par spēkā neesošu un 1984.gadā noslēgtā līguma atzīšanu par spēkā esošu ir noraidāma.

Prasītājs lūdz atzīt viņam lietošanas tiesības uz dzīvojamo telpu /adrese/, ievietot viņu šajā dzīvoklī un uzlikt atbildētājiem par pienākumu noslēgt ar viņu dzīvojamās telpas īres līgumu par minētā dzīvokļa īri.

Šādu prasību prasītājs pamato ar to, ka viņam ir tiesības lietot minēto dzīvokli kā īrnieces /pers. G/ ģimenes loceklim un pēc /pers. G/ nāves, viņam ir tiesības prasīt dzīvojamās telpas īres līguma noslēgšanu ar viņu iepriekšējā īrnieka vietā, nemainot iepriekšējā līguma noteikumus.

No minētā izriet, ka prasītājs savu prasību pamatojis uz likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 14.panta ceturtās daļas noteikumiem, kas nosaka, ka īrnieka nāves vai rīcībnespējas gadījumā, kā arī dzīvesvietas maiņas gadījumā pilngadīgs ģimenes loceklis, ja tam piekrīt pārējie pilngadīgie ģimenes locekļi, ir tiesīgs prasīt dzīvojamās telpas īres līguma noslēgšanu ar viņu iepriekšējā īrnieka vietā, nemainot iepriekšējā īres līguma nosacījumus.

Tiesa uzskata, ka šāda prasība būtu pamatota, japrasītājs,laikā, kad nomira/pers. G/,būtu lietojis strīdus dzīvokli unpildījis īres līguma noteikumus.

Taču, kā tika noskaidrots lietas izskatīšanas gaitā, prasītājs strīdus dzīvoklī nedzīvoja un nemaksāja par tā īri.

Faktu, ka prasītājs dzīvoklī nedzīvoja apstiprina vairāki lietā esošie dokumenti. 1994.gada 2.jūnijā sastādītais nekustamā nodošanas-pieņemšanas akts. Minētajā aktā nekustamā īpašuma apsaimniekotājas- Langes kompānijas pārstāve norādījusi, ka dzīvoklī Nr. 11, /adrese/, ir pierakstīti /pers. G/ un /pers. C/, bet dzīvo /pers. G/ un /pers. K/ (lietas 1.sējuma 174.lapa).1995.gada 22.decembrī, 1996.gada 2.augustā un 1997.gadā sastādītie akti par to, ka strīdus dzīvoklī neviens nedzīvo (lietas 1.sējuma 175.-177.lapa).1995.gada 19.oktobrī prasītājs savam darba devējam –AS /Nosaukums A/ kā savu faktisko dzīvesvietu norādījis-/adrese/ (lietas 1.sējuma 157.lapa).No 1998.gada 1.decembra, pamatojoties uz īres līgumu, šo dzīvokli lieto trešā persona (lietas 2.sējuma 74.-76.lapa). 1993.gada 1.augustā ar /pers. G/ noslēgtā dzīvojamās telpas īres līguma termiņš izbeidzās 1994.gada 31.decembrī. /pers. G/ nomira 1995.gada 10.novembrī, bet prasītājs ar lūgumu par īres līguma pagarināšanu un tā noslēgšanu ar viņu īrnieces vietā saprātīgā termiņā pie izīrētāja nevērsās, bet gan, četrus gadus pēc īrnieces nāves, cēla prasību tiesā.

Tādējādi tiesa par pierādītiem atzīst atbildētāju un trešās personas paskaidrojumus par to, ka prasītājs pēc namīpašuma denacionalizācijas, tas ir, no 1992.gada 17.decembra strīdus dzīvoklī nedzīvoja.

Prasītāja apgalvojums, par nepārtrauktu īres līguma noteikumu pildīšanu neapstiprinās ar lietā esošiem pierādījumiem. Lietas materiāliem nav pievienots neviens dokuments, kas apstiprinātu, ka pēc /pers. G/ nāves prasītājs būtu izīrētajam maksājis īres maksu un maksu par pakalpojumiem. Tikai trīs gadus pēc /pers. G/ nāves, tas ir, 1998.gada novembrī prasītājs ir veicis vienu maksājumu un 1998.gada decembrī samaksājis par laika periodu no 1998.gada decembra līdz 1999.gada martam, bet no 1999.gada 26.maija ar pasta starpniecību sācis pārskaitīt kaut kādas naudas summas uz /pers. D/ vārda, nenorādot maksājuma mērķi (lietas 1.sējuma 22.-23. un 72.-79., 91.-97.lapa, lietas 2.sējuma 36.-38.lapa).

Tādējādi tiesa konstatē, ka lietā nav iegūti pierādījumi tam, ka prasītājs kā īrnieka ģimenes loceklis, pēc /pers. G/ nāves, būtu pildījis viņam ar likumu uzliktos pienākumus attiecībā pret izīrētāju, kā to nosaka likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 10.pants.

No minētā izriet, ka prasītājs vēl pirms /pers. G/ nāves bija atteicies no tiesībām lietot strīdus dzīvokli, pārtraucot faktiskās īres tiesiskās attiecības. Līdz ar to ir zaudējis tiesības prasīt īres līguma noslēgšanu iepriekšējā īrnieka vietā.

Fakts, ka prasītāja deklarētā dzīves vietas adrese līdz2006.gada4.oktobrimbija strīdus dzīvoklī, nepierāda īres tiesisko attiecību pastāvēšanu starp pusēm.

Prasītāja atsaukšanās uz likuma „Par namīpašumu denacionalizāciju Latvijas Republikā" 12. pantu, kas nosaka,ka īpašniekam ir obligāti denacionalizētā nama līdzšinējā valdītāja noslēgtie īres vai nomas līgumu termiņi, izņemot šajā likumā paredzētos gadījumus nav pamatota. Kā jau minēts iepriekš, ar /pers. G/ noslēgtā līguma termiņš izbeidzās 1994.gada 31.decembrī un netika pagarināts. Savukārt īres tiesiskās attiecības starp pusēm nemaz netika nodibinātas, līdz ar to nav pamata atzīt, ka starp pusēm pastāv no īres līguma izrietošas tiesiskās attiecības, kas ir obligātas atbildētājiem.

Nepamatota ir prasītāja atsaukšanās arī uz likuma „Par namīpašumu atdošanu likumīgajiem īpašniekiem" 15.panta pirmo daļu un 17.

panta pirmo daļu.

Minētā likuma 15.panta pirmajā daļā teikts, ka izlikšana no likumīgajiem īpašniekiem atdotajiem namiem pieļaujama tikai likuma „Par dzīvojamo telpu īri" noteiktajā kārtībā, bet pirmajos septiņos gados pēc tam, kad stājies spēkā tiesas spriedums par īpašuma tiesību atjaunošanu, vai pēc namīpašuma labprātīgas nodošanas — tikai ierādot citu līdzvērtīgu dzīvojamo telpu, ja īpašnieks prasa īrnieku izlikšanu, pamatojoties uz likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 29. panta 4. un 5. punktu. Likuma 17. panta pirmajā daļā teikts, ka likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 29. panta 5. punkta nosacījumi (dzīvojamās telpas īres līguma izbeigšana un īrnieka izlikšana pēc īrētāja iniciatīvas, ja dzīvojamā telpa nepieciešama izīrētājam un viņa ģimenes locekļiem dzīvošanai) nav attiecināmi uz likumīgajiem īpašniekiem atdotajos namos dzīvojošām vientuļām darba nespējīgām personām, vientuļiem pensionāriem un politiski represētajiem, izņemot gadījumus, kad īpašnieks nodrošina iepriekšminētās personas ar līdzvērtīgu dzīvojamo platību.

Minētās tiesību normas nav piemērojamas pušu strīda izšķiršanā, jo lietā nav celta prasība par īres līguma izbeigšanu un prasītāja izlikšanu, kā arī nav konstatēts, ka būtu notikusi prasītāja izlikšana, apejot likumā „Par dzīvojamo telpu īri" noteikto kārtību.

Lietas materiālos esošā Rīgas Latgales priekšpilsētas izpilddirekcijas Administratīvās komisijas 1999.gada 29.aprīļa lēmuma, ar kuru atbildētājam /pers. D/ uzlikts naudas sods Ls 50 apmērā par administratīvā pārkāpuma izdarīšanu, kas paredzēts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 152.panta pirmajā daļā kopija nepierāda prasītāja apgalvojumu, ka atbildētāji ir patvarīgi izlikuši prasītāju no strīdus dzīvokļa (lietas 1.sējuma 18.-19.lapa). Minētais administratīvai sods atbildētājam uzlikts par būvniecības noteikumu pārkāpšanu, nevis patvarību. Lēmumā tikai cita starpā norādīts, ka namu pārvaldnieks ir radījis šķēršļus 11.dzīvoklī pierakstītā īrnieka /pers. C/ iekļūšanai dzīvoklī. Turklāt ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2000.gada 7.jūnija spriedumu, kas stājies likumīgā spēkā 2000.gada 7.jūnijā, Rīgas Latgales priekšpilsētas izpilddirekcijas Administratīvās komisijas 1999.gada 29.aprīļa lēmums ir atcelts (lietas 2.sējuma 68.lapa). Savukārt par nepietiekami objektīvu RPPP Latgales priekšpilsētas nodaļas Komunālo strīdu inspekcijas lietvedībā esošā materiāla izskatīšanu, komplektēšanu un kontroli, balstoties galvenokārt uz iesniedzējas /pers. N/ (prasītāja pilnvarotās pārstāves) nepilnīgi un tendenciozi sniegto informāciju, Rīgas domes priekšsēdētājs disciplināri sodījis Komunālo strīdu inspekcijas priekšnieci /pers. O/ un viņai padoto policijas darbinieku (lietas 2.sējuma 67.lapa).

Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas prokuratūras prokurores U.Brenčas 1999.gada 7.septembra atbildes prasītāja pārstāvei /pers. N/ kopija arī neapstiprina prasītāja apgalvojumu, ka viņš tika patvarīgi izlikts no strīdus dzīvokļa. Minētajā atbildē norādīts, ka /pers. D/ uzlikts pienākums neradīt šķēršļus /pers. C/ piekļūšanai pieraksta vietā atrodošām mantām, bet jautājumā par dzīvokļa īres tiesībām prasītājam ir jāgriežas ar prasības pieteikumu Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā (lietas 1.sējuma 25.lapa).

Pretprasība daļā par īres tiesību zaudēšanu.

Atbildētāji, pamatojoties uz likuma „Par dzīvojamo telpu īri 2.panta otro daļu, lūdz atzīt, ka prasītājs ir zaudējis dzīvojamās telpas /adrese/, lietošanas tiesības. Taču minētā likuma norma nosaka, kas var būt par pamatu dzīvojamās telpas lietošanai, proti dzīvojamās telpas īres vai apakšīres līgums, bet neregulē ar īres tiesību zaudēšanu saistītus jautājumus. Prasītāji savā pretprasībā arī ir norādījuši, ka starp viņiem un atbildētāju nemaz nav tikušas nodibinātas īres tiesiskās attiecības. Ja jau prasītājam nebija tiesību uz dzīvokļa lietošanu, tad nav arī pamata atzīt, ka viņš ir šīs neesošās tiesības zaudējis. Turklāt no 2006.gada 4.oktobra arī atbildētāja dzīvesvieta vairs nav deklarēta /adrese/. Ņemot vērā minēto, pretprasība šajā daļā ir noraidāma.

Pretprasība daļā par dzīvesvietas reģistrācijas anulēšanu.

Saskaņā ar Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 7.panta pirmo un otro daļu dzīvesvietas deklarēšanas iestādes ir attiecīgās pašvaldības, to iestādes (turpmāk — iestāde) vai Pilsonības un migrācijas lietu pārvalde (turpmāk — Pārvalde).

Iestāde reģistrē ziņas par deklarēto dzīvesvietu un nodrošina personas sniegto ziņu datorizētu apstrādi, aizsardzību, saglabāšanu, kā arī aktualizēšanu Iedzīvotāju reģistrā.Saskaņā ar šā paša likuma 12.pantapirmās daļas 1. un 2.punktu ziņas par deklarēto dzīvesvietu iestāde anulē, ja dzīvesvietas deklarētājs vai viņa likumiskais pārstāvis, vai dzīvesvietas deklarētāja vai viņa likumiskā pārstāvja pilnvarota persona, deklarējot dzīvesvietu, sniegusi nepatiesas ziņas; attiecīgajai personai nav tiesiska pamata dzīvot deklarētajā dzīvesvietā. Saskaņā ar 15.panta otro daļu iestādes amatpersonas lēmumu var apstrīdēt pašvaldības domes noteiktai augstākai pašvaldības iestādei (amatpersonai), bet, ja tādas nav, — pārsūdzēt tiesā Administratīvā procesa likumā noteiktajā kārtībā. Augstākas iestādes (amatpersonas) lēmumu var pārsūdzēt tiesā Administratīvā procesa likumā noteiktajā kārtībā.

No minētajām likuma normām izriet, kaziņu par personas deklarēto dzīvesvietu anulēšana ir pašvaldības kompetencē, kura šajā jautājumā izdod administratīvo aktu, kurš pārsūdzamsAdministratīvā procesa likumā noteiktajā kārtībā.

Ņemot vērā minēto tiesvedība pretprasības daļā par dzīvesvietas reģistrācijas anulēšanu ir izbeidzama, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 223.panta 1.punktu, kas nosaka, ka tiesa izbeidz tiesvedību lietā, ja lietas izskatīšana nav pakļauta tiesai.

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 193., un 223.panta 1.punktu, tiesa

nosprieda

noraidīt /pers. C/ prasību pret /pers. A/ un /pers. D/ par tiesībām ievietoties dzīvoklī, īres līguma noslēgšanu, dzīvojamās telpas īres līguma atzīšanu par spēkā neesošu, dzīvojamās telpas īres līguma atzīšanu par spēkā esošu un lietošanas tiesību atzīšanu uz dzīvojamo telpu.

noraidīt /pers. A/ un /pers. D/ pretprasību daļā par dzīvojamās telpas lietošanas tiesību zaudēšanu.

Izbeigt tiesvedību pretprasības daļā par dzīvesvietas reģistrācijas anulēšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijā 20 dienu laikā no sprieduma pilna teksta sastādīšanas dienas, 2014.gada 27.maija, iesniedzot apelācijas sūdzību Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā.

Tiesnese Jolanta Zaškina